HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

19 ianuarie 2010*

În cauzele conexate T-355/04 și T-446/04,

Co-Frutta Soc. coop., cu sediul în Padova (Italia), reprezentată de W. Viscardini și G. Donà, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de domnii L. Visaggio și P. Aalto și ulterior de domnii Aalto și L. Prete, în calitate de agenți,

pârâtă,

* Limba de procedură: italiana.

având ca obiect, în cauza T-355/04, o cerere de anulare a Deciziei Comisiei din 28 aprilie 2004 de respingere a unei cereri inițiale de acces la date referitoare la operatorii înregistrați în Comunitate pentru importul de banane și o cerere de anulare a deciziei implicite a Comisiei de respingere a cererii de confirmare a accesului, precum și, în cauza T-446/04, o cerere de anulare a deciziei explicite a Comisiei din 10 august 2004 de respingere a cererii de acces la respectivele date,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamnele I. Pelikánová, președinte, K. Jürimäe și de domnul S. Soldevila Fragoso (raportor), judecători,

grefier: doamna K. Pocheć, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 decembrie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1. *Reglementarea comunitară în materie de acces la documente*

1 Potrivit articolului 255 alineatul (1) CE:

„Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică, care are reședința sau sediul într-un stat membru, are drept de acces la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei, sub rezerva principiilor și condițiilor care vor fi stabilite în conformitate cu alineatele (2) și (3)."

2 Aceste principii și condiții sunt stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).

3 Articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„(3) Prezentul regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene.”

4 Articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, referitor la excepțiile de la dreptul de acces, prevede:

„(2) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

— intereselor comerciale ale unei anume persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește proprietatea intelectuală;

[…]

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

[…]

(4) În cazul documentelor terților, instituția consultă terții pentru a stabili dacă se poate aplica o excepție prevăzută la alineatul (1) sau (2), cu excepția cazului în care există certitudinea că documentul trebuie sau nu trebuie divulgat.

(5) Un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil.

(6) În cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează într-una sau mai multe din excepțiile menționate anterior, celelalte părți ale documentului se divulgă.

(7) Excepțiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) se aplică doar în perioada în care protecția se justifică prin conținutul documentului. Excepțiile se pot pune în aplicare în cursul unui termen de cel mult treizeci de ani. În cazul documentelor care se încadrează la excepțiile privind viața privată sau interesele comerciale și documentele sensibile, excepțiile pot continua să se aplice, dacă este necesar, și după expirarea acestei perioade."

5 Articolul 7 din Regulamentul nr. 1049/2001, referitor la soluționarea cererilor inițiale, prevede:

„(1) Cererile de acces la documente se soluționează cu promptitudine. Solicitantului i se trimite o confirmare de primire. În termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii, instituția fie acordă accesul la documentul solicitat și îl furnizează în același termen, în conformitate cu articolul 10, fie îi comunică solicitantului, în scris, motivele respingerii în tot sau în parte a cererii și îl informează cu privire la dreptul acestuia de a prezenta o cerere de confirmare, în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol.

(2) În cazul respingerii în tot sau în parte a cererii, solicitantul poate adresa, în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea răspunsului din partea instituției, o cerere de confirmare prin care solicită ca instituția să-și revizuiască poziția.

(3) În mod excepțional, de exemplu în cazul în care cererea se referă la un document foarte lung sau la un număr foarte mare de documente, termenul prevăzut la alineatul (1) poate fi prelungit cu 15 zile lucrătoare, cu condiția informării prealabile a solicitantului și a motivării amănunțite."

6 Articolul 8 din Regulamentul nr. 1049/2001, privind soluționarea cererilor de confirmare, prevede:

„(1) Cererile de confirmare se soluționează cu promptitudine. În termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii, instituția fie permite accesul la documentul solicitat și îl furnizează în același termen, în conformitate cu articolul 10, fie comunică, în scris, motivele respingerii în tot sau în parte a cererii. În cazul unei respingeri în tot sau în parte a cererii, instituția informează solicitantul cu privire la căile de atac de care dispune, și anume introducerea unei acțiuni în justiție împotriva instituției și/sau formularea unei plângeri adresate Ombudsmanului, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 230 [CE] și 195 [CE].

(2) În mod excepțional, de exemplu în cazul în care cererea se referă la un document foarte lung sau la un număr foarte mare de documente, termenul prevăzut la alineatul (1) poate fi prelungit cu 15 zile lucrătoare, cu condiția informării prealabile a solicitantului și a motivării amănunțite.

(3) Lipsa unui răspuns din partea instituției în termenul stabilit se consideră răspuns negativ și dă dreptul solicitantului să introducă o acțiune în justiție împotriva instituției

și/sau să formuleze o plângere adresată Ombudsmanului, în conformitate cu dispozițiile aplicabile din Tratatul CE.”

7 În temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, Comisia Europeană a adoptat Decizia 2001/937/CECO, CE, Euratom din 5 decembrie 2001 de modificare a regulamentului său de procedură (JO L 345, p. 94, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 148), în a cărei anexă figurează normele de reglementare a dreptului de acces la documentele deținute de Comisie, care, în esență, reia dispozițiile citate anterior din Regulamentul nr. 1049/2001.

2. *Reglementarea comunitară în materia importului de banane*

8 Regulamentul (CEE) nr. 404/93 al Consiliului din 13 februarie 1993 privind organizarea comună a pieței în sectorul bananelor (JO L 47, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 12, p. 110) a introdus, începând cu 1 iulie 1993, un sistem comun de importuri din țări terțe.

9 În cadrul sistemului menționat, astfel cum a fost pus în aplicare de la 1 ianuarie 1999 prin Regulamentul (CE) nr. 2362/98 al Comisiei din 28 octombrie 1998 privind normele de aplicare a Regulamentului nr. 404/93 în ceea ce privește regimul importului de banane în Comunitate (JO L 293, p. 32), autoritățile competente ale statelor membre au obligația să comunice Comisiei în fiecare an listele operatorilor înregistrați la acestea cu date privind cantitățile comercializate de fiecare dintre aceștia pe parcursul unei perioade de referință, privind volumul cererilor formulate de operatori pentru anul în curs și cantitățile efectiv comercializate, cu indicarea numerelor licențelor de import utilizate [a se vedea în special articolul 4 din Regulamentul (CEE) nr. 1442/93 al Comisiei din 10 iunie 1993 privind normele de aplicare a regimului de import de banane în Comunitate (JO L 142, p. 6) și articolul 6 alineatul (2) și articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2362/98], precum și privind anumite informații statistice și economice trimestriale referitoare, între altele, la licențele de import (a se vedea în special articolul 21 din Regulamentul nr. 1442/93 și articolul 27 din Regulamentul nr. 2362/98).

10 Fiecare operator tradițional are acces la contingentele tarifare în limitele unei cantități individuale de referință calculată de autoritățile competente ale statelor membre pe baza importurilor efectuate în decursul unei perioade determinate. Transmiterea listelor în discuție permite Comisiei să verifice datele aflate la dispoziția autorităților competente naționale și, în măsura în care este necesar, să comunice listele celorlalte state membre în vederea detectării sau prevenirii declarațiilor abuzive din partea operatorilor. Pe baza datelor transmise, Comisia fixează, dacă este cazul, un coeficient unic de adaptare care trebuie aplicat de statele membre cantităților de referință ale operatorilor conform articolului 4 din Regulamentul nr. 1442/93 și articolelor 6 și 28 din Regulamentul nr. 2362/98.

Istoricul cauzei

11 Reclamanta, Co-Frutta Soc. coop., este o societate italiană având ca obiect de activitate maturarea bananelor. Prin intermediul presei italiene, aceasta a aflat de un import de banane pretins fraudulos cu taxe reduse în Comunitatea Europeană, efectuat între martie 1998 și iunie 2000 pe baza unor licențe de import false.

12 Reclamanta se consideră lezată de importurile respective din cauza gravelor denaturări de preț provocate de introducerea pe piața comunitară a unor cantități suplimentare, care au antrenat o depășire a contingentului tarifar, și consideră că prejudiciul suferit ar putea fi chiar mai important dacă s-ar dovedi că importurile au fost realizate nu în temeiul unor licențe false, ci al unor licențe eliberate în mod legal pe bază de cantități de referință false sau eronate, având ca efect reducerea cantității sale de referință.

13 Prin Hotărârea din 16 octombrie 2003, Co-Frutta/Comisia (T-47/01, Rec., p. II-4441, denumită în continuare „Hotărârea Co-Frutta I"), Tribunalul a respins acțiunea formulată de reclamantă împotriva primei decizii a Comisiei prin care s-a respins în parte cererea de acces la anumite documente privind regimul comunitar al importului de banane.

14 Reclamanta a solicitat, prin scrisoarea din 20 ianuarie 2004 adresată Direcției Generale (DG) Agricultură a Comisiei, înregistrată la 21 ianuarie 2004, accesul la lista operatorilor tradiționali înregistrați în cursul anilor 1998, 1999 și 2000, indicându-se:

a) cantitatea de banane importată de fiecare operator în perioada 1994-1996;

b) cantitatea de referință provizorie atribuită fiecărui operator pentru anii 1998, 1999 și 2000;

c) licențele (cantitățile) emise fiecărui operator în cursul anilor 1998, 1999 și 2000 și utilizările aferente.

15 Prin scrisoarea din 10 februarie 2004, șeful de unitate B 1 al DG Agricultură a informat reclamanta cu privire la prelungirea cu 15 zile lucrătoare a termenului prevăzut pentru comunicarea răspunsului la această cerere. Pe de altă parte, acesta a menționat imposibilitatea transmiterii documentelor indicate la punctul 14 litera c) de mai sus, întrucât era vorba „despre documente ale instituției naționale necomunicate Comisiei Europene”.

16 Prin scrisoarea din 16 februarie 2004, reclamanta a adus Comisiei la cunoștință rezervele sale în ceea ce privește legalitatea prelungirii termenului și a invitat-o să dea curs imediat cererii inițiale de acces la documente.

17 Întrucât nu a primit niciun răspuns la expirarea termenului, astfel cum a fost prelungit, reclamanta a depus la 13 aprilie 2004, la secretarul general al Comisiei, o cerere de confirmare în temeiul articolului 7 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001.

18 La 28 aprilie 2004, reclamanta a primit un răspuns negativ la cererea sa inițială de acces la documente din partea directorului general al DG Agricultură.

19 La 3 mai 2004, reclamanta a trimis o nouă cerere de confirmare secretarului general al Comisiei în care a precizat că înțelege să își retragă, prin acest document, cererea formulată la 13 aprilie 2004.

20 Prin scrisoarea din 27 mai 2004 a șefului de unitate B 2 a Secretariatului General al Comisiei, s-a prelungit cu 15 zile lucrătoare termenul prevăzut pentru comunicarea răspunsului la cererea de confirmare formulată la 3 mai 2004.

21 La 18 iunie 2004, ziua în care a expirat termenul prelungit pentru a răspunde la cererea de confirmare din 3 mai 2004, șeful de unitate B 2 a informat reclamanta, prin e-mail, cu privire la imposibilitatea de a i se da un răspuns în termenul stabilit, promițând în același timp un răspuns iminent.

22 La 30 august 2004, reclamanta a primit o scrisoare de la secretarul general al Comisiei datată 10 august 2004 (denumită în continuare „Decizia din 10 august 2004”), prin care s-a confirmat, în esență, decizia inițială din 28 aprilie 2004 a directorului general al DG Agricultură de respingere a cererii de acces, permițându-se în același timp accesul parțial la documentele menționate la punctul 14 de mai sus, fiind anexată lista cu operatorii tradiționali înregistrați pentru anii 1999 și 2000.

Procedura și concluziile părților

23 Prin cererile introductive depuse la grefa Tribunalului la 27 august (cauza T-355/04) și la 9 noiembrie 2004 (cauza T-446/04), reclamanta a introdus prezentele acțiuni.

24 Prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 15 octombrie 2007, cele două cauze au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii orale și în vederea pronunțării hotărârii.

25 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 2 decembrie 2008.

26 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea răspunsului la cererea inițială de acces la documente, datat 28 aprilie 2004, a deciziei implicite din 18 iunie 2004 de respingere a cererii de confirmare depuse la 3 mai 2004 (cauza T-355/04) și a Deciziei din 10 august 2004 (cauza T-446/04);

— ca măsură de cercetare judecătorească, obligarea Comisiei să prezinte toate răspunsurile obținute din partea statelor membre în urma consultării întreprinse în legătură cu cererea sa de acces (cauza T-446/04);

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată (cauzele T-355/04 și T-446/04).

27 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunilor;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

1. *Cu privire la admisibilitate*

Argumentele părților

28 Fără a ridica, în mod oficial, o excepție de inadmisibilitate, astfel cum a menționat în ședință, Comisia susține, făcând trimitere la punctul 31 din Hotărârea Co-Frutta I, că acțiunea îndreptată împotriva oricărui alt act decât Decizia din 10 august 2004 este inadmisibilă întrucât nu este vorba despre un act atacabil în sensul articolului 230 CE.

29 Reclamanta apreciază că cererea sa de anulare a deciziei de respingere a cererii inițiale cuprinse în scrisoarea directorului general al DG Agricultură trebuie considerată admisibilă. Răspunsul oferit de directorul general al DG Agricultură la cererea inițială nu poate fi considerat un act pur preparator, distinct de decizia finală, aceasta din urmă

fiind constituită din răspunsul dat cererii iniţiale şi din tăcerea care a urmat cererii de confirmare.

30 Pe de altă parte, reclamanta apreciază că cele două acţiuni din cauzele T-355/04 şi T-446/04 trebuie considerate admisibile. Astfel, în opinia reclamantei, dacă s-ar fi dat în termen un răspuns explicit la cererea de confirmare sau, în orice caz, dacă i-ar fi parvenit cu suficient timp înainte de expirarea termenului de formulare a acţiunii împotriva respingerii implicite, aceasta ar fi atacat în mod cert doar măsura explicită.

Aprecierea Tribunalului

31 Trebuie să se distingă între cele trei acte care fac obiectul cererii în anulare a reclamantei. Primul act este răspunsul la cererea iniţială de acces la documente din 28 aprilie 2004 (denumit în continuare „scrisoarea din 28 aprilie 2004”); al doilea este decizia implicită de respingere a cererii de confirmare (denumit în continuare „decizia implicită”); al treilea este Decizia din 10 august 2004.

Cu privire la scrisoarea din 28 aprilie 2004

32 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudenţe constante, nu este suficient ca o scrisoare să fi fost trimisă de o instituţie comunitară destinatarului său ca răspuns la o cerere formulată de acesta din urmă pentru ca o astfel de scrisoare să poată fi calificată decizie în sensul articolului 230 CE, deschizând calea acţiunii în anulare (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 28 octombrie 1993, Zunis Holding şi alţii/Comisia, T-83/92, Rec., p. II-1169, punctul 30 şi jurisprudenţa citată). Nu constituie acte sau decizii susceptibile să facă obiectul unei acţiuni în anulare în sensul articolului 230 CE decât măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură a afecta interesele reclamantului, modificând în mod distinct situaţia juridică a acestuia (Hotărârea

Tribunalului din 27 noiembrie 2007, Pitsiorlas/Consiliul și BCE, T-3/00 și T-337/04, Rep., p. II-4779, punctul 58).

33 În ceea ce privește în special actele sau deciziile a căror elaborare se efectuează în cadrul unei proceduri cuprinzând mai multe etape, nu constituie, în principiu, acte susceptibile să facă obiectul unei acțiuni în anulare decât măsurile care stabilesc definitiv, la capătul procedurii respective, poziția instituției vizate. Rezultă că măsurile preliminare sau de natură pur pregătitoare nu pot face obiectul unei acțiuni în anulare (Hotărârea Curții din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, Rec., p. 2639, punctul 10, Ordonanța Tribunalului din 21 noiembrie 2005, Tramarin/Comisia, T-426/04, Rec., p. II-4765, punctul 25, și Ordonanța Tribunalului din 17 iunie 2008, FMC Chemical/EFSA, T-312/06, nepublicată în Repertoriu, punctul 43).

34 Procedura de acces la documentele Comisiei, reglementată de articolele 6-8 din Regulamentul nr. 1049/2001, precum și de articolele 2-4 din anexa la Decizia 2001/937, se desfășoară în două etape. Într-o primă fază, solicitantul trebuie să adreseze Comisiei o cerere inițială de acces la documente. În principiu, Comisia trebuie să răspundă la cererea inițială în termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii respective. Într-o fază secundară, în cazul respingerii în tot sau în parte, solicitantul poate depune o cerere de confirmare, în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea răspunsului inițial al Comisiei, la secretarul general al Comisiei, la care acesta din urmă trebuie, în principiu, să răspundă în termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii menționate. În cazul respingerii în tot sau în parte, solicitantul poate să introducă o acțiune în justiție împotriva instituției și/sau să formuleze o plângere adresată Ombudsmanului, potrivit condițiilor prevăzute la articolele 230 CE și, respectiv, 195 CE.

35 Potrivit jurisprudenței, rezultă în mod clar din aplicarea coroborată a articolelor 3 și 4 din anexa la Decizia 2001/937, precum și a articolului 8 din Regulamentul nr. 1049/2001, că răspunsul la cererea inițială nu constituie decât o primă luare de poziție, care conferă solicitantului posibilitatea de a invita secretarul general al Comisiei să reexamineze poziția în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 6 iulie 2006, Franchet și Byk/Comisia, T-391/03 și T-70/04, Rec., p. II-2023, punctul 47).

36 În consecință, doar măsura adoptată de secretarul general al Comisiei, care are caracterul unei decizii și care înlocuiește integral luarea de poziție precedentă, este susceptibilă să producă efecte juridice de natură a afecta interesele solicitantului și, prin urmare, să facă obiectul unei acțiuni în anulare potrivit articolului 230 CE (a se vedea în acest sens Hotărârea Franchet și Byk/Comisia, citată anterior, punctele 47 și 48; a se vedea de asemenea în acest sens și prin analogie Hotărârea Co-Frutta I, punctele 30 și 31). Prin urmare, răspunsul la cererea inițială nu produce efecte juridice și nu poate fi considerat un act atacabil.

37 Rezultă că acțiunea formulată în cauza T-355/04 trebuie respinsă ca inadmisibilă în măsura în care este îndreptată împotriva scrisorii din 28 aprilie 2004.

Cu privire la decizia implicită de respingere

38 În ceea ce privește cererea de anulare a deciziei implicite, este corectă aprecierea reclamantei potrivit căreia o astfel de decizie s-a concretizat ca urmare a curgerii termenului de răspuns. Astfel, cererea de confirmare a fost introdusă de reclamantă la 3 mai 2004 și înregistrată la Comisie la 4 mai 2004. Prin scrisoarea din 27 mai 2004, termenul de răspuns de 15 zile lucrătoare a fost prelungit de Comisie cu 15 zile lucrătoare. Acest nou termen a expirat la 18 iunie 2004. Prin urmare, potrivit articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, trebuie să se considere că lipsa unui răspuns din partea Comisiei a dat naștere, la expirarea termenului, unui răspuns negativ care poate face obiectul unei acțiuni în anulare.

39 În acest sens, trebuie amintit că lipsa interesului de a exercita acțiunea constituie o cauză de inadmisibilitate de ordine publică pe care instanța comunitară o poate examina din oficiu (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 28 septembrie 2004, MCI/Comisia, T-310/00, Rec., p. II-3253, punctul 45 și jurisprudența citată).

40 Trebuie amintit de asemenea că, potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică este admisibilă numai în măsura în care reclamantul are interesul de a obține anularea actului atacat (a se vedea Hotărârea MCI/Comisia, citată anterior, punctul 44 și jurisprudența citată).

41 În raport cu obiectul acțiunii, interesul unui reclamant de a exercita acțiunea trebuie să existe la momentul introducerii acesteia, sub sancțiunea inadmisibilității.

42 Întrucât Comisia nu a putut dovedi, cu precădere prin prezentarea unei confirmări de primire, ziua în care reclamanta a primit scrisoarea care conținea Decizia din 10 august 2004, trebuie constatat că, la momentul introducerii acțiunii în cauza T-355/04, reclamanta avea interesul de a exercita acțiunea și că, la acel moment, acțiunea era admisibilă.

43 Or, interesul de a exercita acțiunea trebuie să persiste până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea constatării lipsei necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei, ceea ce presupune ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a formulat-o (Hotărârea Curții din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, Rep., p. I-4333, punctul 42; a se vedea de asemenea în acest sens Ordonanța Tribunalului din 17 octombrie 2005, First Data și alții/Comisia, T-28/02, Rec., p. II-4119, punctele 35-38).

44 Or, dacă interesul reclamantului de a exercita acțiunea dispare în cursul procedurii, o hotărâre pe fond a Tribunalului nu îi poate aduce niciun beneficiu (Hotărârea Wunenburger/Comisia, citată anterior, punctul 43).

45 În speță, trebuie să se aprecieze că nu mai este necesară pronunțarea asupra fondului acțiunii din cauza T-355/04 în măsura în care este îndreptată împotriva deciziei implicite, întrucât reclamanta nu mai are interesul de a exercita acțiunea împotriva acesteia din cauza adoptării Deciziei din 10 august 2004 a cărei anulare este solicitată de

reclamantă în cauza T-446/04. Astfel, prin adoptarea Deciziei explicite din 10 august 2004, Comisia a procedat de fapt la retragerea deciziei implicite concretizate anterior.

46 Or, o eventuală anulare a deciziei implicite pentru vicii de formă și anularea Deciziei din 10 august 2004 pentru lipsă de competență nu ar putea determina decât adoptarea unei noi decizii, identică pe fond cu Decizia din 10 august 2004 [a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 6 iulie 1983, Geist/Comisia, 117/81, Rec., p. 2191, punctul 7, Hotărârea Tribunalului din 18 decembrie 1992, Díaz García/Parlamentul European, T-43/90, Rec., p. II-2619, punctul 54, și Hotărârea Tribunalului din 3 decembrie 2003, Audi/OAPI (TDI), T-16/02, Rec., p. II-5167, punctele 97 și 98]. În plus, examinarea acțiunii formulate împotriva deciziei implicite nu se poate justifica nici prin obiectivul de a evita repetarea nelegalității contestate, în sensul punctului 50 din Hotărârea Wunenburger/Comisia, citată anterior, nici prin obiectivul de a facilita o eventuală acțiune în despăgubiri, aceste obiective putând fi atinse prin examinarea acțiunii în cauza T-446/04.

47 Rezultă din considerațiile de mai sus că nu mai este necesară pronunțarea asupra fondului cauzei în cauza T-355/04.

2. *Cu privire la fond*

48 În susținerea acțiunii din cauza T-446/04 îndreptată împotriva Deciziei din 10 august 2004, reclamanta invocă, în esență, patru motive. Primul motiv este întemeiat pe lipsa de competență a Comisiei pentru a adopta Decizia din 10 august 2004 din cauza încălcării termenelor procedurale instituite prin Regulamentul nr. 1049/2001 și prin Decizia 2001/937. Al doilea motiv este întemeiat pe lipsa motivării în ceea ce privește ralierea Comisiei la poziția unor state membre și pe caracterul contradictoriu al motivării scrisorii din 28 aprilie 2004, care constituie o încălcare a normelor privind consultarea terților. Al treilea motiv este întemeiat pe o lipsă de motivare și pe aplicarea eronată a excepției privind protecția intereselor comerciale prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, precum și pe caracterul eronat și contradictoriu al respingerii în parte a cererii de acces la anumite documente.

Al patrulea motiv este întemeiat pe lipsa unei decizii privind documentele indicate la punctul 14 litera c) de mai sus.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe lipsa de competență a Comisiei pentru a adopta Decizia din 10 august 2004 și pe încălcarea termenelor procedurale instituite prin Regulamentul nr. 1049/2001 și prin Decizia 2001/937

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe lipsa de competență a Comisiei pentru a adopta Decizia din 10 august 2004

— Argumentele părților

49 Reclamanta susține că Decizia din 10 august 2004 a fost adoptată, deși Comisia pierduse puterea de a analiza cererea de confirmare. Reclamanta se referă la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001.

50 Întrucât cererea de confirmare a reclamantei a fost introdusă la 3 mai 2004 și Comisia a prelungit termenul de răspuns prin scrisoarea din 27 mai 2004, acest termen a expirat, așadar, la 18 iunie 2004. Or, reclamanta subliniază că decizia secretarului general al Comisiei este datată 10 august 2004 și că nu a primit-o decât la 30 august 2004.

51 Reclamanta apreciază că în cazurile în care o dispoziție conferă tăcerii Comisiei semnificația clară de respingere a cererii, împotriva căreia este posibilă formularea unei acțiuni, această respingere implicită constituie decizia definitivă a Comisiei și o privează de competența de a continua examinarea cererii, fără a mai fi necesar ca pierderea acestei posibilități să fie în mod explicit prevăzută în dispoziția respectivă.

52 Reclamanta susține că a recunoaște în continuare Comisiei posibilitatea adoptării unei decizii explicite după adoptarea unei decizii implicite de respingere ar incita Comisia să ignore termenele imperative stabilite prin reglementarea privind accesul la documente. În opinia reclamantei, acest lucru ar constitui o atingere vădită a principiului securității juridice și ar obliga cetățenii să introducă două acțiuni în anulare, una împotriva deciziei implicite și alta împotriva deciziei explicite, situație în care s-a aflat și reclamanta.

53 Comisia susține că termenele procedurale prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001 au doar obiectul de a asigura o desfășurare cât mai rapidă posibil a procedurii care permite solicitantului să obțină, într-un termen rezonabil, o decizie definitivă cu privire la cererea sa de acces. Dacă termenele ar fi imperative, orice decizie adoptată tardiv cu privire la o cerere de confirmare ar fi nelegală pentru lipsa competenței instituției, iar aceasta chiar și în ipoteza în care instituția ar acorda finalmente accesul la documentele solicitate.

54 Comisia precizează că un eventual prejudiciu cauzat de o depășire a termenelor poate fi luată în considerare pentru evaluarea răspunderii extracontractuale a instituției. În orice ipoteză, depășirea termenelor nu poate afecta validitatea deciziei adoptate.

— Aprecierea Tribunalului

55 În cadrul unei proceduri administrative în fața Comisiei, aceasta este obligată să respecte garanțiile procedurale prevăzute de dreptul comunitar (Hotărârea Tribunalului din 14 mai 1998, Enso Española/Comisia, T-348/94, Rec., p. II-1875, punctul 56, și Hotărârea Tribunalului din 18 iunie 2008, Hoechst/Comisia, T-410/03, Rep., p. II-881, punctul 128).

56 Termenul de 15 zile lucrătoare ce poate fi prelungit, în care instituția trebuie să răspundă la cererea de confirmare, prevăzut la articolul 8 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, este unul imperativ. Cu toate acestea, expirarea acestui termen nu are ca efect privarea instituției de competența de a adopta o decizie.

57 Astfel, dacă legiuitorul ar fi înțeles să confere tăcerii instituțiilor o astfel de consecință s-ar fi făcut o mențiune specifică în reglementarea în cauză. În acest sens, Comisia invocă în mod întemeiat articolul 4 alineatele (3) și (4) și articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei (JO L 184, p. 23, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 159). Astfel de dispoziții nu se regăsesc în Regulamentul nr. 1049/2001.

58 În domeniul accesului la documente, legiuitorul a stabilit consecințele unei depășiri a termenului prevăzut la articolul 8 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, prevăzând la articolul 8 alineatul (3) din acest regulament că încălcarea termenului de către instituție dă dreptul la introducerea unei acțiuni în justiție.

59 În acest context, consecințele pe care reclamanta ar dori să le atribuie depășirii de către Comisie a termenului prevăzut la articolul 8 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie considerate disproporționate. Astfel, niciun principiu de drept nu implică pierderea de către administrație a competenței de a răspunde la o cerere, chiar peste termenele prevăzute în acest scop. Mecanismul unei decizii implicite de respingere a fost instituit pentru a atenua riscul ca administrația să prefere să nu răspundă la o cerere de acces la documente și să se sustragă oricărui control jurisdicțional, iar nu pentru a fi invalidată orice decizie tardivă. Dimpotrivă, administrația are în principiu obligația de a furniza, fie și tardiv, un răspuns motivat la orice cerere formulată de o persoană interesată. O astfel de soluție este conformă cu funcția mecanismului deciziei implicite de respingere care constă în a permite persoanelor interesate să atace inacțiunea administrației în vederea obținerii unui răspuns motivat din partea acesteia.

60 Contrar celor susținute de reclamantă, o astfel de interpretare nu afectează obiectivul protejării drepturilor persoanelor interesate urmărit de articolul 253 CE și nu permite Comisiei să ignore termenele imperative prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001 și de Decizia 2001/937. Astfel, repararea unui eventual prejudiciu cauzat prin nerespectarea termenelor de răspuns ar putea fi solicitată prin sesizarea Tribunalului cu o acțiune în despăgubire.

61 În lumina tuturor acestor considerații, primul aspect al primului motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea termenelor procedurale instituite prin Regulamentul nr. 1049/2001 și prin Decizia 2001/937

— Argumentele părților

62 Reclamanta apreciază că termenele procedurale care reglementează accesul la documente au fost încălcate de către Comisie.

63 În plus, prelungirea cu 15 zile lucrătoare a termenului Comisiei de răspuns la cererea de confirmare din cauza necesității consultării unor terți cu privire la anumite documente la care accesul a fost solicitat, comunicată reclamantei prin scrisoarea din 27 mai 2004, ar fi nelegală.

64 Astfel, în opinia reclamantei, posibilitatea prelungirii termenului de 15 zile lucrătoare ar fi prevăzută, potrivit articolului 2 al doilea paragraf din anexa la Decizia 2001/937, numai în cazul unor cereri complexe sau voluminoase. Această dispoziție nu ar

menționa deloc posibilitatea prelungirii termenului în cazul în care Comisia ar trebui să consulte un terț în ceea ce privește cererea de acces.

65 În plus, reclamanta invocă articolul 5 alineatul (5) din anexa la Decizia 2001/937, potrivit căruia „[a]utorul terță parte consultat dispune de un termen pentru a răspunde de cel puțin cinci zile lucrătoare, dar care, în același timp, trebuie să permită Comisiei și să respecte propriul său termen de răspuns". Reclamanta apreciază că astfel Comisia este obligată să se pronunțe chiar dacă autorul documentelor în cauză răspunde tardiv. În plus, Comisia ar fi procedat la o a doua consultare cu statele membre vizate, încălcând reglementarea comunitară privind accesul la documente.

66 În memoriul său în replică, reclamanta subliniază că termenele prevăzute de dispozițiile citate anterior constituie veritabile obligații pentru Comisie.

67 Comisia nu contestă caracterul obligatoriu al termenelor prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001 și de Decizia 2001/937, dar susține că nerespectarea acestor termene atrage consecințe de ordin pur procedural, iar nu de ordin material.

68 Referitor la argumentul privind nerespectarea articolului 5 alineatul (5) din anexa la Decizia 2001/937, Comisia subliniază că respectiva consultare era deosebit de importantă în speță, dat fiind că autorii terță parte erau statele membre și că Regulamentul nr. 1049/2001 le acordă un tratament special.

69 În ceea ce privește legalitatea Deciziei din 10 august 2004, Comisia remarcă de asemenea că secretarul general nu a efectuat o nouă consultare a statelor membre după înregistrarea cererii de confirmare. În vederea pregătirii răspunsului la această cerere, persoanele din cadrul serviciilor competente ale Secretariatului General doar au

rediscutat întregul dosar, în special rezultatele consultării organizate de DG Agricultură.

— Aprecierea Tribunalului

70 Instituția sesizată cu o cerere de acces la un document care emană de la un stat membru și statul membru respectiv trebuie, dacă această cerere a fost notificată de această instituție respectivului stat membru, să inițieze de îndată un dialog loial cu privire la aplicarea eventuală a excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001, acordând o atenție deosebită necesității de a permite instituției menționate să adopte o poziție în termenele prevăzute la articolele 7 și 8 din acest regulament, în care trebuie să soluționeze această cerere de acces (Hotărârea Curții din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, Rep., p. I-11389, denumită în continuare „Hotărârea IFAW a Curții", punctul 86). Articolul 8 din Regulamentul nr. 1049/2001 impune, așadar, Comisiei să respecte termenul imperativ de 15 zile lucrătoare, eventual prelungit, și în cazul consultării unor terți.

71 Cu toate acestea, depășirea termenelor prevăzute de această dispoziție nu atrage automat anularea deciziei adoptate peste termene (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului din 3 aprilie 2003, Vieira și alții/Comisia, T-44/01, T-119/01 și T-126/01, Rec., p. II-1209, punctele 167-170). Astfel, anularea unei decizii numai din cauza depășirii termenelor prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001 și de Decizia 2001/937 ar avea ca unic efect redeschiderea procedurii administrative de acces la documente. În orice caz, acoperirea unui eventual prejudiciu cauzat de întârzierea răspunsului Comisiei poate fi solicitată printr-o acțiune în despăgubire.

72 În ceea ce privește legalitatea prelungirii termenului de răspuns, articolul 2 al doilea paragraf din anexa la Decizia 2001/937 prevede posibilitatea prelungirii termenului în ipoteza unei cereri complexe. Numărul documentelor solicitate și diversitatea autorilor acestora, precum în situația de fapt din prezenta cauză, sunt factori care trebuie luați în considerare la calificarea unei cereri de acces la documente ca fiind complexă. În acest

sens, Comisia a informat reclamanta cu privire la necesitatea prelungirii termenului, conform reglementării în vigoare. Argumentul privind prelungirea nelegală a termenului de răspuns trebuie, așadar, înlăturat.

73 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentul referitor la o a doua consultare a statelor membre de către Comisie, reclamanta nu aduce nicio dovadă care să demonstreze că o astfel de consultare între respingerea cererii inițiale și respingerea explicită a cererii de confirmare ar fi fost efectuată de Comisie. Acest argument trebuie, așadar, înlăturat.

74 În consecință, primul motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe lipsa motivării în ceea ce privește ralierea Comisiei la poziția unor state membre și pe încălcarea normelor privind consultarea terților

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe lipsa motivării în ceea ce privește ralierea Comisiei la poziția unor state membre

— Argumentele părților

75 Reclamanta susține că, în ceea ce privește documentele deținute de Comisie, dar care emană de la o terță parte, Comisia este cea care, potrivit articolului 5 din anexa la Decizia 2001/937, verifică aplicabilitatea excepțiilor prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001. Comisia ar fi trebuit să indice argumentele pe care ea le-a invocat, puse pe seama remarcilor venite din partea terților părți consultate, și, în cazul în care s-a îndepărtat de aceste remarci, să dezvolte critici pertinente. În opinia reclamantei, statele membre nu se pot limita doar la manifestarea refuzului de a divulga

conținutul documentelor, ci trebuie să ia în mod explicit poziție cu privire la excepțiile de care se prevalează.

76 Reclamanta solicită Tribunalului, în vederea examinării conținutului declarațiilor formulate de statele membre și a aprecierii corelative a Comisiei, să dispună, ca măsură de cercetare judecătorească, ca aceasta din urmă să prezinte, în temeiul articolului 65 litera (b) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, toate răspunsurile furnizate de statele membre pe care și-a întemeiat decizia.

77 În ceea ce privește ralierea sa la poziția majorității statelor membre de respingere a divulgării conținutului documentelor, Comisia susține că, potrivit jurisprudenței Tribunalului care își are originea în hotărârea pronunțată în cauza IFAW (Hotărârea Tribunalului din 30 noiembrie 2004, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, T-168/02, Rec., p. II-4135, denumită în continuare „Hotărârea IFAW a Tribunalului", punctele 58 și 59), opoziția unui stat membru, chiar nemotivată, „constituie o dispoziție dată instituției de a nu divulga conținutul documentului în discuție".

78 Comisia consideră, așadar, că cererile privind luarea unor măsuri de cercetare judecătorească formulate de reclamantă sunt inutile, întrucât refuzurile de divulgare exprimate de statele membre nu prezintă niciun interes, dat fiind că acestea nu au fost motivate și sunt obligatorii pentru Comisie.

— Aprecierea Tribunalului

79 În Hotărârea IFAW a Curții s-a anulat o decizie de respingere a unei cereri de acces la documente deținute de Comisie adoptată exclusiv în temeiul refuzului de divulgare exprimat de statele membre.

80 Prin adoptarea Regulamentului nr. 1049/2001, legiuitorul comunitar a abolit în special regula autorului care prevala până în acel moment. Într-un asemenea context, trebuie să se admită că interpretarea articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, care prevede că un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acest stat fără acordul său prealabil în sensul că învestește statul membru cu un drept de veto general și necondiționat, care permite să se opună, în mod pur și simplu discreționar și fără a trebui să își motiveze decizia, divulgării oricărui document deținut de o instituție comunitară exclusiv pentru motivul că documentul respectiv emană de la acest stat membru, nu este compatibilă cu obiectivele Regulamentului nr. 1049/2001 (Hotărârea IFAW a Curții, punctul 58).

81 Într-adevăr, instituția nu poate să accepte opoziția unui stat membru față de divulgarea conținutului unui document care emană de la acesta dacă această opoziție este lipsită de orice motivare sau dacă motivarea prezentată nu se întemeiază pe excepțiile enumerate la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001. În cazul în care, fără a ține seama de invitația expresă în acest sens adresată de instituție statului membru respectiv, acesta din urmă continuă să nu îi furnizeze o astfel de motivare, instituția respectivă trebuie să acorde accesul la documentul solicitat dacă, în ceea ce o privește, consideră că niciuna dintre excepțiile menționate nu se aplică (Hotărârea IFAW a Curții, punctul 88).

82 Prin urmare, atunci când opoziția manifestată de unul sau de mai multe state membre față de divulgarea conținutului unui document este neconformă cu această cerință de motivare, Comisia poate aprecia, în mod autonom, ca una sau mai multe excepții prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 să se aplice documentelor care fac obiectul acestei cereri de acces.

83 În speță, deși a invocat efectiv refuzul unor state membre de divulgare a conținutului anumitor documente solicitate, Comisia s-a întemeiat, la rândul său, pe excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 pentru a refuza divulgarea conținutului documentelor, astfel cum se menționează la punctul 4 din Decizia din 10 august 2004. Prin urmare, pretinsa lipsă a motivării în ceea ce privește ralierea Comisiei la refuzul unor state membre nu poate atrage anularea Deciziei din 10 august 2004.

84 În consecință, aspectul întemeiat pe lipsa motivării în ceea ce privește ralierea Comisiei la poziția unor state membre trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea normelor privind consultarea terților

— Argumentele părților

85 În opinia reclamantei, directorul general al DG Agricultură a indicat în decizia menționată în scrisoarea din 28 aprilie 2004, după ce a prelungit termenul de răspuns din cauza unei pretinse necesități de a consulta statele membre și după ce a motivat respingerea cererii de acces prin opoziția expresă a mai multe state membre, că răspunsul ar fi fost în orice caz unul negativ pentru că documentele solicitate se numără printre cele pentru care accesul nu poate fi autorizat din cauza excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001. Reclamanta remarcă faptul că dacă de la începutul procedurii Comisia era convinsă că nu putea permite accesul la documentele în discuție în temeiul excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, aceasta nu ar fi trebuit să consulte statele membre.

86 Reclamanta face trimitere la punctul 56 din Hotărârea IFAW a Tribunalului care menționează că „obligația care impune Comisiei să consulte terții în temeiul articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu afectează puterea sa de a decide dacă vreuna dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1) și (2) din regulamentul [menționat] își găsește aplicarea”, pentru a concluziona că articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 interzice consultarea terților atunci când este clar că documentul trebuie sau nu trebuie să fie divulgat.

87 Comisia precizează că decizia atacată indică în mod clar că respingerea cererii de acces decurge din două motive cumulative, respectiv refuzul statelor membre și, în orice caz, excepția referitoare la protecția intereselor comerciale ale operatorilor.

88 Comisia susține că nu a existat vreo aplicare eronată a normelor care reglementează consultarea terților, precizând că Tribunalul a subliniat în mai multe rânduri faptul că statele membre se bucură de un tratament special în ceea ce privește regimul instituit prin Regulamentul nr. 1049/2001, întrucât instituțiile comunitare au obligația, potrivit articolului 4 alineatul (5), de a nu divulga documente care provin de la un stat membru decât cu acordul prealabil al statului respectiv. În opinia Comisiei, nu i se poate reproșa faptul că a consultat statele membre autoare ale documentelor cu privire la care reclamanta a dorit să i se permită accesul, în pofida faptului că, la rândul său, Comisia aprecia că nu trebuia să divulge documentele în discuție în temeiul excepției privind protecția intereselor comerciale ale operatorilor tradiționali.

89 Comisia susține că, chiar dacă s-ar aprecia că statele membre au fost consultate în mod nelegal, acest lucru nu ar constitui un motiv suficient pentru a invalida refuzul accesului, din moment ce acest refuz ar rămâne pe deplin întemeiat în raport cu o altă excepție reținută, cea privind protecția intereselor comerciale ale operatorilor.

— Aprecierea Tribunalului

90 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că este posibilă cumularea de către Comisie a consultării statelor membre cu invocarea uneia dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea Tribunalului din 5 martie 1997, WWF UK/Comisia, T-105/95, Rec., p. II-313, punctul 61, Hotărârea Tribunalului din 17 iunie 1998, Svenska Journalistförbundet/Consiliul, T-174/95, Rec., p. II-2289, punctul 114, și

Hotărârea Tribunalului din 13 septembrie 2000, Denkavit Nederland/Comisia, T-20/99, Rec., p. II-3011, punctul 40).

91 Curtea, în Hotărârea IFAW, a apreciat că, și în situația în care există o opoziție din partea statelor membre față de divulgarea conținutului unui document, Comisia trebuie, pentru a respinge cererea de acces la documentele solicitate, să invoce din proprie inițiativă una dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea IFAW a Curții, punctele 68 și 99).

92 Chiar presupunând că acea consultare a statelor membre de către Comisie a fost nelegală, această împrejurare este irelevantă în raport cu temeinicia invocării excepției privind protecția intereselor comerciale ale terților, care, pe de altă parte, face obiectul celui de al treilea motiv.

93 Prin urmare, nu este posibil ca cele două motivări invocate de Comisie să fie considerate contradictorii și trebuie ca al doilea aspect al prezentului motiv să fie apreciat drept nefondat.

94 În consecință, prezentul motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o lipsă de motivare și pe aplicarea eronată a excepției privind protecția intereselor comerciale prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, precum și pe caracterul eronat și contradictoriu al respingerii în parte a cererii de acces la anumite documente

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o lipsă de motivare în ceea ce privește aplicarea articolului 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001

— Argumentele părților

95 Reclamanta remarcă faptul că decizia atacată nu face decât să parafrazeze articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, fără să explice motivul pentru care Comisia apreciază că divulgarea conținutului documentelor solicitate ar aduce atingere intereselor comerciale ale operatorilor vizați. Reclamanta susține că aceasta constituie o încălcare a articolului 2 al patrulea paragraf din anexa la Decizia 2001/937 și, mai larg, a obligației de motivare impusă de articolul 253 CE.

96 Referindu-se la jurisprudența Curții și a Tribunalului, reclamanta afirmă că motivarea impusă de articolul 253 CE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Reclamanta deduce din aceasta că există o obligație a Comisiei de a indica în mod analitic motivele pentru care apreciază că excepția privind protecția intereselor comerciale este aplicabilă și că aceasta nu se poate limita să invoce excepția fără să o justifice. În opinia reclamantei, jurisprudența impune Comisiei să precizeze, cel puțin pentru fiecare categorie de documente solicitate, motivele specifice menite să permită destinatarului unei decizii de respingere a cererii de acces să aprecieze temeinicia acesteia.

97 Comisia susține că decizia atacată menționează în mod expres motivul de respingere prin indicarea faptului că divulgarea conținutului documentelor în cauză ar fi putut „prejudicia interesele comerciale ale operatorilor întrucât ar face publice cantitățile de referință atribuite fiecărui operator, precum și cantitățile importate efectiv de fiecare operator", fără să fie posibilă identificarea vreunui interes public în legătură cu divulgarea conținutului documentelor respective.

98 Comisia susține că respectivele cantități de banane importate de fiecare operator permit stabilirea volumului real de activitate al fiecărui operator și a previziunilor asupra evoluției activității lor. Acest tip de date este considerat de Comisie ca având legătură cu relațiile comerciale ale întreprinderilor și nu este public. Comisia apreciază că reclamanta, care intervine în mod profesional pe piața bananelor, nu poate în mod rezonabil pretinde că ignoră motivul pentru care ea menționează prejudiciul comercial al operatorilor vizați. Comisia invocă drept probă faptul că reclamanta a argumentat îndelung pe fond atunci când a invocat aplicarea eronată a acestei excepții.

— Aprecierea Tribunalului

99 Potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea impusă de articolul 253 CE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul (Hotărârea Tribunalului din 30 ianuarie 2008, Terezakis/Comisia, T-380/04, nepublicată în Repertoriu, punctul 70).

100 Nu este obligatoriu ca în motivare să se specifice toate elementele de fapt și de drept relevante, în măsura în care problema dacă motivarea unui act îndeplinește cerințele articolului 253 CE trebuie apreciată atât în raport cu formularea sa, cât și cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor de drept care reglementează domeniul respectiv (a se vedea Hotărârea Curții din 6 martie 2003, Interporc/Comisia, C-41/00 P, Rec.,

p. I-2125, punctul 55 și jurisprudența citată, și Hotărârea Terezakis/Comisia, citată anterior, punctul 70).

101 În ceea ce privește o cerere de acces la documente, când respinge o astfel de cerere instituția în cauză trebuie să demonstreze în fiecare caz în parte, pe baza informațiilor de care dispune, faptul că documentele cu privire la care se solicită accesul fac în realitate obiectul excepțiilor prevăzute în Regulamentul nr. 1049/2001. Cu toate acestea, este posibil ca precizarea motivelor care justifică confidențialitatea în legătură cu fiecare document să nu se poată realiza fără să se divulge conținutul său și, prin urmare, excepția să fie lipsită de finalitatea sa esențială (Hotărârea Terezakis/Comisia, citată anterior, punctul 71).

102 În speță, Comisia a precizat în mod clar că, indiferent de poziția statelor membre, excepția pe care își întemeiază respingerea este cea prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Această practică este conformă cu Hotărârea IFAW a Curții (punctele 68 și 99).

103 Pe de altă parte, astfel cum subliniază în mod întemeiat reclamanta, Comisia a adoptat de fapt o motivare succintă, apropiată de prevederile articolului 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

104 Cu toate acestea, Decizia din 10 august 2004, adoptată ca răspuns la cererea de confirmare a accesului la documente, este un document de cinci pagini ce cuprinde o analiză clară. Astfel, la punctul 4 din această decizie, Comisia susține că a apreciat în mod constant în practica sa decizională că respectivele cantități de referință și cantitățile importate efectiv de operatori constituie date care nu se difuzează, deoarece divulgarea lor ar putea prejudicia interesele comerciale ale operatorilor menționați. Comisia precizează că aceste informații intră, așadar, în domeniul de aplicare al articolului 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. La punctul 5 din aceeași decizie, se explică faptul că, prin consultarea statelor membre care au emis documentele în cauză, Comisia a dorit să primească o confirmare a analizei sale. Întrucât cea mai mare parte a acestor state membre au confirmat analiza Comisiei privind riscul de a aduce atingere intereselor comerciale ale operatorilor vizați, aceasta

a respins, în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, cererea de acces la documentele solicitate provenind de la state membre care s-au opus divulgării. La punctul 7 din Decizia din 10 august 2004, Comisia a apreciat în plus că interesul reclamantei de a i se permite accesul la documentele solicitate nu putea fi considerat un interes public superior.

105 Din moment ce Decizia din 10 august 2004 evidențiază în mod clar raționamentul urmat de Comisie, ar fi excesiv să se impună o motivare specifică pentru fiecare dintre aprecierile pe care se întemeiază acest raționament. De altfel, trebuie observat că anumite date nu pot fi comunicate fără a pune în discuție protecția efectivă a intereselor comerciale ale celorlalți operatori (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, Rep., p. I-4777, punctele 108 și 109).

106 Reclamanta, operator tradițional pe piața importurilor de banane în Comunitate, a solicitat accesul la documente foarte precise privind activitatea de import a concurenților săi. Astfel cum rezultă din lista operatorilor la care Comisia a permis accesul pentru anii 1999 și 2000, reclamanta solicită divulgarea unor date cu privire la importurile efectuate de 622 de întreprinderi concurente stabilite în 15 state membre. Comisia a indicat la punctul 4 din Decizia din 10 august 2004 că divulgarea conținutului documentelor în cauză ar putea „prejudicia interesele comerciale ale operatorilor întrucât ar face publice cantitățile de referință atribuite fiecărui operator, precum și cantitățile importate efectiv de fiecare operator”. Or, este evident că acele cantități importate ating însuși nucleul activității întreprinderilor active pe piața importurilor de banane.

107 Rezultă că reclamanta a fost pe deplin în măsură să înțeleagă motivele respingerii cererii sale, iar Tribunalul să își exercite controlul. Prin urmare, Decizia din 10 august 2004 nu conține vreo încălcare a obligației de motivare.

108 Primul aspect al celui de al treilea motiv trebuie, așadar, respins.

Cu privire la al doilea aspect, referitor la aplicarea eronată a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001

— Argumentele părților

109 Reclamanta pretinde că nu sunt întrunite condițiile de aplicare a articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001.

110 Aceasta subliniază că principiul general care constă în a permite publicului accesul cât mai larg posibil la documentele deținute de Comisie, consacrat în jurisprudența Tribunalului, impune ca orice excepție să fie de strictă interpretare.

111 Reclamanta apreciază că, în sectorul bananelor, Comisia nu exercită rolul tradițional de autoritate de control care protejează concurența, ci, în realitate, stabilește ea însăși – prin controlul și compararea datelor transmise de statele membre – cota de piață ce revine fiecărui operator. Comisia ar fi, așadar, obligată la o mai mare transparență decât în cazul altor sectoare.

112 În opinia reclamantei, divulgarea conținutului documentelor solicitate nu poate aduce atingere intereselor comerciale ale celorlalți operatori, întrucât sectorul comerțului cu banane constituie o piață strict reglementată în cadrul organizării comune a pieței bananelor, niciun prejudiciu legat de confidențialitatea datelor comerciale neputând fi, așadar, invocat de ceilalți operatori.

113 Reclamanta susține că luarea la cunoștință a informațiilor solicitate nu ar putea constitui un mijloc de obținere a unui avantaj concurențial incorect, ci i-ar permite doar să obțină mijloacele necesare protejării propriilor interese.

114 Pe de altă parte, reclamanta afirmă că acesta este momentul în care aplicarea excepțiilor de la regula privind divulgarea încetează, dat fiind că articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2007 prevede că „[e]xcepțiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) se aplică doar în perioada în care protecția se justifică prin conținutul documentului". Astfel, reclamanta arată că nu ar putea obține un avantaj concurențial din documentele în cauză, întrucât ele se referă la o perioadă cuprinsă între 4 și 10 ani anterioară datei la care a introdus cererea sa.

115 Pe de altă parte, pentru a justifica divulgarea unor documente cărora altfel li s-ar aplica excepția, reclamanta invocă un interes public superior în sensul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001. Acest interes ar consta în importanța descoperirii unui abuz din partea concurenților săi în vederea asigurării bunei funcționări a organizării comune a pieței bananelor.

116 Aceasta apreciază că excepția pe care Comisia și-a întemeiat soluția de respingere nu poate fi invocată: singurul operator care suferă un prejudiciu este reclamanta, care, fără a avea acces la documentele solicitate, se află în imposibilitatea de a demonstra eventualele fraude privind importurile de banane.

117 Comisia arată că informațiile solicitate de reclamantă sunt direct legate de activitatea fiecărui operator și se înscriu în mod incontestabil în noțiunea de interese comerciale menționată la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din regulament. Faptul de a opera în cadrul unor contingente tarifare nu ar exclude posibilitatea ca divulgarea activităților comerciale ale fiecărui operator să le producă un prejudiciu.

118 Comisia susține că rolul său se limitează la determinarea unui coeficient de adaptare aplicabil tuturor cantităților de referință stabilite de statele membre atunci când totalitatea acestor cantități depășește totalul cantităților disponibile în cadrul contingentelor tarifare. Prin urmare, în sarcina sa nu ar exista nicio obligație specifică.

119 Comisia menționează că furnizarea unei motivări specifice pentru fiecare categorie de documente cu privire la care s-a solicitat accesul nu era necesară, dat fiind că nu existau motive diferite de respingere.

120 Pe de altă parte, Comisia apreciază că vechimea documentelor solicitate nu afectează în niciun fel caracterul extrem de sensibil al intereselor comerciale protejate și menționează, ca exemplu, protecția oferită arhivelor istorice ale Comunității care poate fi mai mare de 30 de ani. Comisia adaugă că datele pentru perioada 1994-1996 au servit drept bază pentru a stabili cantitatea de referință a operatorilor tradiționali în cadrul regimului importurilor de banane în vigoare în prezent și că datele din 1999 și din 2000 sunt prea recente pentru a nu beneficia de o astfel de protecție.

121 Comisia menționează că nu este posibil ca divulgarea documentelor solicitate să fie considerată de interes public. Aceasta subliniază că reclamanta este liberă să se constituie parte civilă în procedurile penale inițiate în temeiul pretinselor fraude și precizează că, în cadrul unei proceduri judiciare, ar fi gata să furnizeze autorităților competente toate documentele care i-ar fi solicitate.

— Aprecierea Tribunalului

122 Potrivit unei jurisprudențe constante, excepțiile de la regula privind accesul la documente trebuie să fie de strictă interpretare și aplicare, pentru a nu împiedica aplicarea principiului general care constă în a permite publicului accesul cât mai larg posibil la documentele deținute de instituții (Hotărârea Curții din 1 iulie 2008, Regatul Suediei și Maurizio Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, Rep., p. I-4723, punctul 36; a se vedea de asemenea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului din 11 decembrie 2001, Petrie și alții/Comisia, T-191/99, Rec., p. II-3677, punctul 66).

123 În plus, analiza necesară în vederea soluționării unei cereri de acces la documente trebuie să aibă un caracter concret. Astfel, simplul fapt că un document privește un interes protejat de o excepție nu poate fi suficient pentru a justifica aplicarea acesteia din urmă (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Denkavit Nederland/Comisia, citată anterior, punctul 45). O astfel de aplicare nu poate, în principiu, să fie justificată decât în ipoteza în care instituția a apreciat în prealabil, în primul rând, dacă accesul la document aducea în mod concret și efectiv atingere interesului protejat și, în al doilea rând, în ipotezele vizate la articolul 4 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, dacă nu exista un interes public superior care să justifice divulgarea conținutului documentului în cauză.

124 O analiză concretă și individuală a fiecărui document este de asemenea necesară, din moment ce, și în ipoteza în care este cert că o cerere de acces vizează documente cărora le este aplicabilă o excepție, numai o astfel de analiză poate permite instituției să aprecieze posibilitatea de a acorda solicitantului accesul în parte, conform articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001. De altfel, Tribunalul a considerat deja, în cadrul aplicării Codului de conduită privind accesul public la documentele Consiliului și ale Comisiei (JO L 340, p. 41), că o apreciere privind documentele efectuată mai curând pe categorii decât în raport cu informațiile concrete din cuprinsul acestor documente este insuficientă. Analiza impusă unei instituții trebuie astfel să îi permită să aprecieze în concret dacă o excepție invocată se aplică efectiv tuturor informațiilor cuprinse în documentele respective (Hotărârea Tribunalului din 12 octombrie 2000, JT's Corporation/Comisia, T-123/99, Rec., p. II-3269, punctul 46, Hotărârea Tribunalului din 13 aprilie 2005, Verein für Konsumenteninformation/Comisia, T-2/03, Rec., p. II-1121, punctul 73, și Hotărârea Franchet și Byk/Comisia, citată anterior, punctul 117).

125 Aplicarea de către Comisie a articolului 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 în vederea respingerii cererii de acces la documentele solicitate trebuie analizată în lumina acestor principii.

126 Potrivit articolului 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției intereselor comerciale ale unei anume persoane fizice sau juridice, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

127 În speță, pentru a respinge cererea de acces la liste care indică, pentru fiecare operator, cantitatea de banane importate în perioada 1994-1996 și cantitatea de referință provizorie atribuită fiecărui operator pentru anii 1999 și 2000, Comisia a invocat excepția privind atingerea adusă intereselor comerciale ale operatorilor, subliniind în același timp, la punctul 3 ultimul alineat din Decizia din 10 august 2004, că nu există liste de operatori tradiționali, în sensul Regulamentului nr. 2362/98, pentru anul 1998.

128 În primul rând, trebuie constatat că aceste documente conțin informații confidențiale referitoare la societățile importatoare de banane și la activitățile lor comerciale și, în consecință, trebuie apreciat că acestea intră în domeniul de aplicare al excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

129 În al doilea rând, în ceea ce privește problema dacă Comisia a analizat dacă divulgarea conținutului documentelor în cauză ar aduce în mod concret și efectiv atingere interesului protejat, fapt contestat de reclamantă prin invocarea justificării de ordin general existente în Decizia din 10 august 2004, trebuie amintit că, la punctul 4 din decizia menționată, Comisia a indicat că divulgarea conținutului documentelor respective ar fi putut „prejudicia interesele comerciale ale operatorilor întrucât ar face publice cantitățile de referință atribuite fiecărui operator, precum și cantitățile importate efectiv de fiecare operator”.

130 În principiu, Comisiei îi este permis să se întemeieze pe prezumții generale aplicate anumitor categorii de documente, considerații de ordin general similare fiind susceptibile să se aplice cererilor de divulgare cu privire la documente de aceeași natură. Acesteia îi revine totuși obligația de a verifica în fiecare caz în ce măsură considerațiile de ordin general aplicabile în mod normal unui tip determinat de documente sunt efectiv aplicabile unui document anume a cărui divulgare este cerută (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Regatul Suediei și Maurizio Turco/Consiliul, citată anterior, punctul 50).

131 Documentele în discuție în speță se referă la două elemente precise ale organizării comune a pieței bananelor: cantitățile de banane importate și cele al căror import este autorizat pentru fiecare operator tradițional. Aceste indicii permit determinarea activității comerciale a întreprinderilor importatoare de banane în Comunitate. Este greu de conceput cum ar fi putut Comisia să expună o analiză concretă și individuală a fiecărui document fără să prezinte cifrele în cauză. Pe de altă parte, trebuie subliniat, astfel cum rezultă din lista operatorilor la care Comisia a permis accesul, că pentru anii 1999 și 2000 reclamanta solicită divulgarea unor date cu privire la importurile efectuate de 622 de întreprinderi concurente stabilite în 15 state membre. O analiză concretă și individuală privind fiecare dintre aceste cifre sau chiar privind fiecare listă trimisă de fiecare stat membru nu ar putea permite indicarea motivelor ce justifică confidențialitatea față de fiecare document fără a divulga conținutul documentului respectiv și, prin urmare, fără a lipsi excepția de finalitatea sa esențială (a se vedea, prin analogie, Hotărârea WWF UK/Comisia, citată anterior, punctul 65).

132 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia divulgarea conținutului documentelor solicitate nu poate aduce atingere intereselor comerciale ale celorlalți operatori, întrucât sectorul comerțului cu banane nu ar constitui o piață deschisă liberei concurențe, trebuie constatat că o astfel de argumentare ar exclude orice document privind organizarea comună a pieței din domeniul de aplicare al articolului 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. În plus, chiar și în cadrul unei organizări comune a pieței, divulgarea cantităților de referință provizorii și a utilizării lor reale poate aduce atingere intereselor comerciale ale întreprinderilor vizate, din moment ce aceste date permit să se aprecieze concomitent volumul maxim teoretic și volumul real al activității operatorilor și poziția concurențială a acestora, precum și succesul strategiilor comerciale ale acestora.

133 În plus, este necesar să se verifice dacă acest risc trebuie ponderat, astfel cum pretinde reclamanta, cu un interes public superior (Hotărârea Regatul Suediei și Maurizio Turco/Consiliul, citată anterior, punctul 67, și Hotărârea Tribunalului Borax Europe/Comisia, T-166/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 51; a se vedea de asemenea punctul 124 de mai sus). Cererea de acces la documente urmărește controlarea existenței unor practici frauduloase din partea concurenților reclamantei. Reclamanta urmărește, așadar, printre alte obiective, protecția intereselor sale comerciale. Or, interesele comerciale ale reclamantei nu pot fi calificate „interes public superior" prin raportare la protecția intereselor comerciale ale operatorilor tradiționali, obiectiv urmărit prin refuzul accesului la o parte din documentele solicitate. Pe de altă parte, urmărirea interesului public care constă în identificarea fraudelor în vederea asigurării bunei funcționări a pieței bananelor revine autorităților publice naționale și comunitare competente, dacă este cazul în urma unei cereri formulate de un operator, iar nu operatorilor.

134 Pe de altă parte, reclamanta invocă articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001 și consideră că acele cantități importate din 1994 până în 1996 și din 1998 până în 2000 nu ar trebuie să mai beneficieze de protecție.

135 Articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„Excepțiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) se aplică doar în perioada în care protecția se justifică prin conținutul documentului. Excepțiile se pot pune în aplicare în cursul unui termen de cel mult treizeci de ani. În cazul documentelor care se încadrează la excepțiile privind viața privată sau interesele comerciale și documentele sensibile, excepțiile pot continua să se aplice, dacă este necesar, și după expirarea acestei perioade."

136 Rezultă din această dispoziție că documentele a căror divulgare ar aduce atingere unor interese comerciale beneficiază de o protecție specială, având în vedere că accesul acestora ar putea fi interzis pe o perioadă mai mare de 30 de ani. Cu toate acestea, o astfel de protecție trebuie, în orice caz, să fie justificată în raport cu conținutul acestor documente.

137 Documentele la care se solicită accesul privesc însuși obiectul activității comerciale de import, întrucât ele reflectă cotele de piață, strategia comercială și politica de vânzări ale acestor întreprinderi. Conținutul acestor documente justifică, așadar, un termen de protecție.

138 Trebuie constatat că din conținutul articolelor 3 și 4 din Regulamentul nr. 2362/98 și al articolului 1 din Regulamentul (CE) nr. 250/2000 al Comisiei din 1 februarie 2000 privind importul de banane în cadrul contingentelor tarifare și al bananelor tradiționale ACP și de stabilire a cantităților orientative pentru al doilea trimestru al anului 2000 (JO L 26, p. 6) rezultă că, pentru operatorii tradiționali, importurile realizate între 1994 și 1996 au servit drept bază pentru stabilirea cantităților de referință pentru anii 1999 și 2000. Prin urmare, chiar importurile realizate în 1994 au avut o influență directă asupra cantităților de referință din anul 2000.

139 Data care trebuie avută în vedere la realizarea controlului legalității deciziei Comisiei este data adoptării sale. La 10 august 2004, analiza Comisiei privea documente mai vechi de patru ani. În acest sens, întrucât cifrele din 1994 le influențează pe cele din 2000, iar respingerea cererii de acces datează din 2004, o perioadă de patru ani trebuie considerată o perioadă în cursul căreia protecția intereselor comerciale în cauză este justificată.

140 Aplicarea excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 de către Comisie trebuie, așadar, considerată drept una justificată.

141 În consecință, al doilea aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe caracterul eronat și contradictoriu al respingerii în parte a cererii de acces la anumite documente

— Argumentele părților

142 Reclamanta susține că Decizia din 10 august 2004 este nelegală și în raport cu principiul proporționalității potrivit căruia instituțiile au obligația de a asigura un acces parțial la documentele solicitate atunci când accesul integral nu este posibil.

143 Aceasta face de asemenea referire la articolul 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001, care prevede în mod expres că în cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează într-una sau mai multe excepții, celelalte părți ale documentului se divulgă. Reclamanta apreciază că acest principiu al accesului parțial se aplică și în ipoteza unei cereri privind mai multe documente.

144 Reclamanta deduce din aceasta că, în orice caz, Comisia ar fi trebuit să îi permită accesul la documentele provenind de la statele membre care nu au formulat obiecții împotriva divulgării conținutului documentelor solicitate, mai precis Republica Austria, Republica Elenă, Regatul Suediei, Regatul Danemarcei și Marele Ducat al Luxemburgului. Aceasta reproșează Comisiei că a tratat cu superficialitate cauza, întrucât nu a precizat decât în faza memoriului în apărare că aceste ultime două state membre erau de acord cu divulgarea conținutului documentelor.

145 Comisia menționează că Decizia din 10 august 2004 asigura în fapt reclamantei accesul parțial la documentele solicitate prin comunicarea listei cu operatorii tradiționali înregistrați în Comunitate pe anul 2000, identică cu cea referitoare la anul 1999. În aceste condiții, prezentul aspect ar fi rămas fără obiect.

146 În ceea ce privește cererea reclamantei de a obține, cu titlu de acces parțial, documentele emise de statele membre care nu s-au opus divulgării, Comisia remarcă faptul că acestor documente, astfel cum se indică în Decizia din 10 august 2004, le este aplicabilă excepția privind protecția intereselor comerciale ale operatorilor și, prin urmare, ele nu pot fi divulgate. Lipsa unei opoziții din partea statelor membre care au emis documentele în discuție nu ar constitui, în sine, un motiv suficient pentru ca divulgarea acestora să fie autorizată de Comisie.

— Aprecierea Tribunalului

147 Trebuie subliniat că reclamantei i s-a permis de către Comisie accesul efectiv la o parte din documentele menționate la punctul 14 de mai sus, respectiv lista cu operatorii tradiționali înregistrați pentru anul 2000, identică cu cea referitoare la anul 1999, fără ca totuși să fie specificate cantitățile importate de fiecare operator tradițional între 1994 și 1996. Comisia apreciază că nu există vreo listă cu operatori tradiționali pentru anul 1998.

148 În ceea ce privește documentele emise de statele membre care nu s-au opus divulgării lor, trebuie amintit că excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 a fost invocată de Comisie în mod autonom. În această privință și în lumina analizei celui de al doilea motiv, Decizia din 10 august 2004 se explică prin faptul că natura informațiilor cuprinse în documentele solicitate este identică, oricare ar fi statul membru de origine a documentului, respectiv cifre referitoare la cantitățile importate de fiecare operator în perioada 1994-1996 și la cantitatea de referință provizorie atribuită fiecărui operator pentru anii 1999 și 2000. Constatarea potrivit căreia divulgarea acestor date ar aduce atingere intereselor comerciale ale celorlalte întreprinderi importatoare de banane este, așadar, valabilă pentru toate documentele emise de statele membre.

149 Prin urmare, al treilea aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins și, în consecință, al treilea motiv trebuie respins în întregime.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe lipsa unei decizii privind licențele

— Argumentele părților

150 Reclamanta contestă punctul 2 din Decizia din 10 august 2004, potrivit căruia Comisia respinge în mod explicit cererea de acces la documentele menționate la litera c) din cererea inițială.

151 Reclamanta contestă susținerea Comisiei că nu ar fi în posesia licențelor de import eliberate fiecărui operator în cursul anilor 1998, 1999 și 2000 și a dovezii privind utilizarea acestora. Aceasta face trimitere la Hotărârea Co-Frutta I (punctele 44 și 45) care, în opinia sa, a stabilit că statele membre au transmis Comisiei cel puțin documentele referitoare la perioada 1998-1999.

152 Comisia susține că nu dispune de documentele menționate în cererea inițială la litera c). Aceasta precizează că statele membre i-au comunicat, în temeiul Regulamentului nr. 2362/98, numai date globale privind utilizarea licențelor de import pe anii 1998, 1999 și 2000, iar nu date cu caracter individual pentru fiecare operator. În plus, nu ar exista vreo dată aferentă anului 1998, dat fiind că definiția de operator tradițional nu exista în cadrul Regulamentului nr. 1442/93, care era în vigoare la acel moment.

153 Comisia arată că din Hotărârea Co-Frutta I nu se poate deduce că se află în posesia documentelor menționate în cererea inițială la litera c).

— Aprecierea Tribunalului

154 Trebuie subliniat că în mod constant Comisia a afirmat că nu se află în posesia documentelor menționate în cererea inițială la litera c), respectiv licențele eliberate fiecărui operator în cursul anilor 1998, 1999 și 2000 și dovezile corelative ale utilizării acestora.

155 Potrivit jurisprudenței Tribunalului, orice declarație a instituțiilor referitoare la inexistența unor documentele solicitate se bucură de prezumția de legalitate. Este vorba totuși de o prezumție simplă pe care reclamanta o poate răsturna prin orice mijloace de probă, pe baza unor indicii pertinente și concordante (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 26 aprilie 2005, Sison/Consiliul, T-110/03, T-150/03 și T-405/03, Rec., p. II-1429, punctul 29 și jurisprudența citată, și Hotărârea Terezakis/Comisia, citată anterior, punctul 155). Această prezumție trebuie aplicată prin analogie în situația în care instituția declară că nu se află în posesia documentelor solicitate.

156 În ceea ce privește unicul indiciu invocat de reclamantă, întemeiat pe Hotărârea Co-Frutta I, trebuie mai întâi constatat că datele avute în vedere în acea hotărâre se referă numai la anii 1998 și 1999. În continuare, referitor la anul 1998, la punctul 46 din acea hotărâre se arată că din articolul 4 alineatele (4) și (5) și din articolul 21 din Regulamentul nr. 1442/93 rezultă că statele membre transmit Comisiei listele cu toți operatorii înregistrați, precum și date globale privind cantitățile legate de licențele de import eliberate și date privind licențele utilizate, strânse la scară națională, trimestrial și pe categorii de operatori. Prin urmare, datele individuale nu sunt, în acest sens, furnizate Comisiei. În ceea ce privește anul 1999, la punctul 46 din Hotărârea Co-Frutta I se face referire la Regulamentul nr. 2362/98. Or, în ceea ce privește operatorii tradiționali, articolul 28 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 2362/98 prevede că listele cu operatori se transmit Comisiei de către statele membre, menționând cantitatea de banane importată în perioada 1994-1996 de fiecare operator tradițional și cantitățile de referință provizorii ale acestora. Rezultă că aceste documente nu cuprind informațiile menționate în cererea inițială a reclamantei la litera c).

157 Rezultă că, în lipsa unor indicii relevante și concordante în sens contrar, susținerea Comisiei potrivit căreia nu se află în posesia documentelor menționate în cererea inițială la litera c) trebuie considerată corectă (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Terezakis/Comisia, citată anterior, punctele 162-167).

158 Prin urmare, motivul trebuie respins ca nefondat și, implicit, trebuie respinsă acțiunea în întregime.

159 În sfârșit, în ceea ce privește măsurile de cercetare judecătorească solicitate de reclamantă, rezultă, pe de o parte, din elementele dosarului și, pe de altă parte, din toate considerațiile precedente, că aceste măsuri nu au nicio utilitate în soluționarea litigiului. În consecință, trebuie respinse solicitările prin care se urmărește ca Tribunalul să dispună luarea unor măsuri de cercetare judecătorească.

Cu privire la cheltuielile de judecată

160 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor formulate de Comisie.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Nu mai este necesară pronunțarea asupra fondului acțiunii în cauza T-355/04.

2) Respinge acțiunea din cauza T-446/04.

3) Obligă Co-Frutta Soc. coop. la plata cheltuielilor de judecată.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 19 ianuarie 2010.

Semnături